

Værdi, og Ejendommen bliver altsaa ikke afgiftspligtig.

Det viser sig, at gennemsnitlig bliver kun 15 pCt. af Værdistigningerne afgiftspligtige. Det vil altsaa sige, at for hver 100,000 Kr. virkelig Værdistigning, hidrørende fra Baneanlæg, vil der kun være at erlægge Afgift af de 15,000 Kr. Da Afgiften kun er $1\frac{1}{4}$ pCt., betyder det altsaa, at der af disse 100,000 Kr.s Værdistigning kun indkommer en Indtægt af 187,50 Kr. Hvis man nu ophævede den Bestemmelse, at Værdistigningsafgiften først opkræves, naar Værdistigningen er større end 10 pCt. af hele Ejendommens Værdi, og til Gengæld nedsatte Afgiftsprocenten, vilde Resultatet blive bedre. Lad mig f. Eks. nævne, ganske vilkaarligt, at man i Stedet for $1\frac{1}{4}$ satte $\frac{1}{2}$ pCt. Det er ikke et Tal, jeg vil staa ved, hvis vi senere kommer til en Revision af Loven, det er muligt, at det ikke passer, jeg nævner det kun som Eksempel. Hvis de 100,000 Kr., hvoraf nu kun de 15,000 Kr. er afgiftspligtige til $1\frac{1}{4}$ pCt., hvilket altsaa giver 187,50 Kr., blev afgiftspligtige for hele Beløbets Vedkommende, og Afgiften blev sat til $\frac{1}{2}$ pCt., vilde den give en Indtægt af 500 Kr., altsaa et mere end dobbelt, ja mere end $2\frac{1}{2}$ Gange saa stort Beløb som nu, og det vilde dog ikke blive nogen Afgift, som i mindste Maade vilde genere de vedkommende Ejendomme. Jeg skal saaledes anføre, at det er ret almindeligt, at en almindelig, ret stor Gaard som Følge af Driftslettelser, som skyldes Jernbaneanlæg, naar en Værdistigning af 3,000 Kr. 3,000 Kr. à $\frac{1}{2}$ pCt. vil altsaa give en aarlig Jernbaneskyld af 15 Kr. Det er jo en lille Afgift. Men vi ser dog, at de 100,000 Kr.s Værdistigning, som nu kun indbringer 187,50 Kr., alligevel vilde paa denne Maade, naar ingen Del af Beløbet var afgiftsfri, og man kun opkrævede $\frac{1}{2}$ pCt. deraf, indbringe de 500 Kr.

Tanken om at tage en Del af denne Værdistigning og opkræve den til Staten og i dette Tilfælde ogsaa til de private, om har sat Penge i Privatbanerne, er jo en gammel Idé. Første Gang, den kom frem, var, saa vidt jeg ved, da min afdøde Partifælle P. Knudsen i Skattekommissionen fremsatte Tanken. Afdøde Trafikminister Høgsbro søgte den realiseret, som jeg allerede har nævnt, ved et Tillæg til Lovforslaget om de nye Jernbaneanlæg, som blev vedtaget i 1908. Forslaget kom i en Kommission, og den nuværende Lov er i det væsentligt Resultatet af det Arbejde, som blev gjort i denne Kommission. Men

den væsentlige Fejl, som jeg her har nævnt, og som i Virkeligheden gør hele Loven ganske betydningsløs, som volder et meget stort og vanskeligt Arbejde, der koster mange Penge og er meget utilfredsstillende for de Mennesker, som har med det at gøre, ligger i den uheldige Bestemmelse, der, saa vidt jeg ved, blev sat ind i Landstinget, om, at Afgiften kun skulde betales, for saa vidt Værdistigningen var over 10 pCt. af Ejendommens Værdi. Hvis Landstinget bevidst har haft til Hensigt at ødelægge dette ideelle Princip, kunde det ikke have gjort det paa nogen bedre Maade, end det her er sket. Men da jeg antager, at selve dette Princip har saa mange Venner i Rigsdagen, at man ikke ønsker det bragt i Miskredit paa denne Maade, nærer jeg ogsaa Tro til, at det vil lykkes at faa fjernet denne uheldige Bestemmelse af Loven. Jeg vil derfor rette en meget indtrængende og alvorlig Opfordring til den højtærede Trafikminister om at fremsætte et Lovforslag gaaende ud paa, at den nævnte Bestemmelse gaar ud af Loven om Jernbaneskyld. Jeg synes ligefrem, at Lovgivningsmagten ikke kan være bekendt at opretholde en Lov, der virker paa den Maade, som jeg her ganske kort har skildret. Det er den væsentligste Ting, der bør ændres i denne Lov. Ved at faa Ti procentbestemmelsen ud vil man forbedre Loven ganske betydeligt, og et Princip, som nu tilsyneladende er et daarligt Princip, vil vise sig at være et godt Princip, som virkelig kan indbringe betydelige Beløb, uden at det i mindste Maade kommer til at virke trykkende paa dem, som skal udrede Beløbet, hvilket det Eksempel, som jeg før nævned, jo viser.

Men skal man have fat paa at revidere Loven, saa var der enkelte og navnlig en enkelt anden Ting, som man samtidig burde tage op til den alvorligste Overvejelse. Saaledes som Jernbaneskyldloven er gennemført, fastsætter den en Afgift paa Værdistigningen af Ejendommene. Det er min Tro, at hvis man overhovedet skal ind paa at revidere Loven — og det synes jeg ikke, der kan være Tvivl om —, bør man samtidig tage det Spørgsmaal op, om man ikke bør forandre Loven fra at være en Lov om Værdistigning paa Ejendommene foranlediget ved Jernbaneanlæg til at være en Lov om Værdistigning paa Grunden, paa Jorden, ifølge Jernbaneanlægget. Man kan ikke altid sige, at Værdistigningen kun falder paa Grunden, der er sikkert adskillige Tilfælde, hvor den ogsaa kommer paa Bygningerne.